



Arrest

nr. 178 249 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2016 met referentienummer 63323.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 53 558 van 21 december 2010 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 8 november 2013 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 164 631 van 24 maart 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en enkele artikelen en een brief van haar advocaat neer over de algemene situatie in Ethiopië.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoeksters verklaringen dat zij in Ethiopië niet weet waar ze heen moet niet overtuigen. Betreffende verzoeksters bewering dat de regering van Ethiopië niet van de Amhara houdt, wordt opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt helemaal niet blijkt dat de Amhaarse bevolkingsgroep in Ethiopië vervolgd zou worden, doch de Amhara daarentegen genoemd worden als een van de dominante etnische groepen in

Ethiopië. Nergens uit de informatie blijkt dat zij in Ethiopië systematisch vervolgd zouden worden, aldus de commissaris-generaal die met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten opmerkt dat verzoekster verklaart niet te weten wat erin staat aangezien zij analfabeet is. Het is, zo luidt de beslissing vervolgens, opmerkelijk dat verzoekster, die verklaart toch het nieuws te volgen en te weten wat er gebeurt tegen de Amhara, zich dan niet inlichten over de documenten die zij voorlegt bij haar asielaanvraag. Dat verzoekster naliel zich in te lichten over deze documenten tast reeds, zo wordt gesteld, de ernst van haar vrees ernstig aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoonlijk, en er wordt zelfs in geen enkel document melding gemaakt van (problemen van) de Amhara in Ethiopië, aldus de commissaris-generaal die er verder aan toevoegt dat de artikels ook melding maken van problemen in Oromia, maar uit informatie blijkt dat West-Gojam, de streek van waar verzoekster verklaart afkomstig te zijn, niet tot de regio Oromia, maar tot de Amhara-regio in Ethiopië behoort.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij analfabeet is en de documenten die zij voorlegde niet kan lezen. Zij vervolgt dat zij het nieuws in haar land van herkomst wel degelijk opvolgt en dat zij zich laat informeren over de veiligheidstoestand en het lot van de Amhara gemeenschap. Zij wijst erop dat de documenten die zij voorlegde niet zomaar ter zijde kunnen geschoven worden door algemene informatie waar het Commissariaat-generaal naar verwijst. Zij vraagt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd zodat haar nieuwe elementen aan een grondig onderzoek kunnen onderworpen worden.

Verzoekende partij haar bewering, zoals zij die eerder ook al ten aanzien van de commissaris-generaal aanhaalde en thans gewoon herhaalt, dat zij analfabeet is en de documenten die zij voorlegde (dus) niet kan lezen, neemt niet weg dat van verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, in alle redelijkheid kon en mocht worden verwacht zich te laten inlichten omtrent die door haar aangebrachte documenten, hetgeen zij evenwel naliel te doen. Van een asielzoeker kan en mag immers worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij/zij ter staving van zijn/haar verklaarde vrees voor zijn/haar leven aanbrengt, minstens dat hij/zij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De vaststelling dat verzoekende partij -die zich volgens haar verklaringen nochtans wel zou (laten) informeren over de veiligheidstoestand en het lot van de Amhara gemeenschap in haar land van herkomst- zich niet inlichtte omtrent de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten ondergraaft, zo wordt ook in de bestreden beslissing terecht gesteld, de ernst alsook geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoekende partij oppert voorts op zeer algemene wijze dat de documenten die zij voorlegde niet zomaar ter zijde kunnen geschoven worden door algemene informatie waar het Commissariaat-generaal naar verwijst, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen door de commissaris-generaal -die de stukken wel degelijk aan een onderzoek onderwierp en geenszins zonder meer opzij schoof- met betrekking tot die door haar aangebrachte stukken *in concreto* wordt vastgesteld, namelijk dat het louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekende partij persoonlijk en dat er zelfs in geen enkel document melding wordt gemaakt van (problemen van) de Amhara in Ethiopië.

Verzoekende partij beperkt zich aldus, gelet op wat voorafgaat, tot het herhalen van en formuleren van algemene beweringen en het uiten van algemene, doch allerm minst ernstige kritiek. Ze brengt ter terechtzitting echter geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS